

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΡΟΜΗ

Ένατον κι' είκοστόν μετ' όντες χρόνον
έδρασιόμην στήν γήν τών Πρωθενίων.

Δεκαενέα μηνός Απριλι,
λυσοσούν τής Πόλις οι βρωμοσκύλοι.

Χίλια κι' ένι ακόσα τέσσαρα και έένα,
τούς έχθρούς, Πατριδα, κρέτα και πολέμα.

Πούντος χόλια και διακόσα κι' ένενήντα σόν έπτά,
μανιφέστα τής Εδρώπης διά ζώσης και γραπτά.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτοξ.

A.

- Φ.— "Όταν βγαίνης τό πρωί στό παραθύρι
σάν γαρούφαλο μου φαίνεσαι κλειστό...
Π.— Τ'είναι τούτα που μου λές, βρέ κακομοίρη;
Φ.— Δέν τώ ξέρεις τό τραγουδι τό γνωστό;
Π.— Τι γαρούφαλα φρονάζεις, μασκαρά,
μέξ' στή νέα ξαφνική μας συμφορά;
Δέν κυττάξεις απελάσεις και διαρμούς;
δέν άκούεις τών Ραγιάδων δυρουμούς;
Τι γαρούφαλα κλειστά μου τσαμπουνάς;
δέν διαβάξεις κι' ό δικός μας ό Πανάς
πώς πηγαινει κάθε τόσο στό Ντιόάνι;
Φ.— Και τάκουω και τά βλέπω, μπεγλιόβάνη,
μά θέλω δεξιώσεις, ράουτ, μπρίτς,
θέλω χοροδς και φέσταεις και σκαντούρια,
και θέλω ν' άπαντήσω μ' ένα πρίτς
'στί νότα τής Εδρώπης τήν καινούρια.
Π.— Δέν βλέπεις τώρα πάλι μαύρα νέφη;
πώς έχεις, βρέ γαιδοური, τόσο κέφι
γαρούφαλα κλειστά νά τραγουδής
σάν Φραγκολεβαντίνοσ άνταήης;
Φ.— "Όταν βγαίνης τό πρωί στό παραθύρι
σάν γαρούφαλο μου φαίνεσαι κλειστό,
θά σά πιάσω νά σά στείλω στόν Βεζόρη,
πόδινα πρόσωπο και φέσι σεδαστό.
Π.— Έτρελλάθηξ, κανόγια,
κι' άλλ' άντ' άλλων μου λές...
μέξ' στά χώματα τάγια
δυστυχίαις πολλαις.
Φ.— "Αν λυπούμαι κι' έγώ,
μά για ράουτ σφριγιώ,
για δεξιώσει χάνομαι.

Καιρός είναι τούς στόναυς,
τά δεινά και τούς πόνους,
Περικλή, νά ξεχάνωμε.

Κι' ό Πανάς κι' ό Παπάξ
του τ'ά λέν του Βεζόρη...
Περικλέτο, που πάζει;
Σά κλαυθμών πανηγύρι.

Του τ'ά λένε κι' αύτοί,
και συχνά του τ'ά ψάλλει
ό Πανάς μέξ' σ' αύτί
κι' ό Παπάξ στό κεφάλι.

Πότε Πανάς, πότε Παπάξ τ'ά λέει του Βεζόρη,
κι' αύθδς τόν πνάνει πανικός,
και πρόθμος και βιαστικός
μάξ κάνει τό χατήρι.

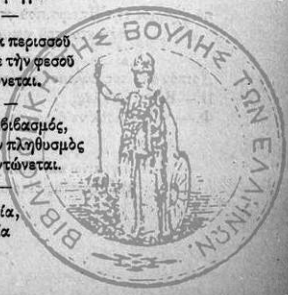
Κι' ένθ' ό πών άνθοβολει
και πρασιούζ' ή χλόη,
ό Ταλαάτ, βρέ κουραλή,
πάει στήν Τυρολόη.

Κι' άμέσως δίνει προσταγαίξ
μέσα σέ τούσαισ οίμωγαίξ
νά παύσουν τούσοι διεγμοί.
κι' άνίεροι κατατρεγμοί.

Και πάλιν ώξ εκ περισσοδ
ή σχέςιξ μας μέ τήν φεσοδ
έντείνεται, τεντόνετα.

Και γίνεται συμβιβασμός,
καθ' έν ό ελήμων πληθυσμός
τής Θράκηξ έξοντάναται.

Έξόντωσαι τελεία,
έν τούτοιξ ή φιλία

μὲ τὸ Ντιβάνι μένει
πολὺ σφικτὰ δεμένη.

Τι πληθὴ φεγόνου ἐξαλλά
τὸν βιωγμὲν τοῦ Τουρκᾶζ,
πλήν ἢ φιλία δὲν χαλᾶ
μὲ τέτοια κουρουφεζάλα.

Γιὰ τῆς τόσαις μας ἀγάπαις,
Περικλέτο μου μεσκίνη,
πάλι χαστουκιάς καὶ φάπαις,
νὰ καὶ τούτη, νὰ κι' ἐκείνη.

Μετανάστευσις ἐκεῖ
ἔπως λένε παινοικεῖ
μὲ Πανάδων παραστάσις.

Κι' ἐδῶ πέρα πασχαλιαῖς,
γέλοια καὶ κουσομπολιαῖς,
κι' ἐσπεριδες κι' ἐστιάσις.

"Ὅταν βγαίνης τὸ πρωτ' στὸ παραθύρι
σὺν γαρούφαλο μου φαίνεσαι κλειστό...
θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ στεῖλω στὸν Βεζύρη
καὶ σ' ἐκείνον τὸν Ἐμδερ τὸν ἔξακουστό.

Κι' ἂν βλέπωμι κουλὰδα νέων θρήνων
κι' ὁ Τούρκος Γρουνανήθες κατατρέχη,
ἀλλ' ἔχοιμι συνθήκη καὶ μ' ἐκείνον,
καὶ γιὰ τοὺς ἐλευθέρους πέρα βρέχει.

Β'

Π.— Γιὰ συμφοραῖς εὐφραίνεσαι,
βρὲ Φασουλὴ σακάτη,
μὰ βλέπω πῶς ὀφραίνεσαι
καὶ πῶς μυρτίζεις κᾶτι.

Φ.— Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρης
πῶς πόλεμος μυρτίζει!...
λένε πῶς ὁ Λευτέρης
κάστανα δὲν χαρίζε.

Κι' ἂν δὲν χαρίζῃ κάστανα, μὰ κᾶτι φαφλατάδες
φωνάζουν ἐπιμόνας
πῶς χάρισε τὴν Ἠπειρο, ποὺ στέλλει καστανάδες
φθάνοντος τοῦ χεμίβανος.

Λοιπὸν ὁ τρίτος πόλεμος εὐρίσκειτ' ἐπὶ θύραις.

Π.— Βρᾶ τί μου λές;

Φ.— Παρὸν ντ' ἄνερ... χαμπάρι δὲν τὸ πῆρες;

Πηγαίνω καὶ στὸν Κεμαλή,
κι' ὁ Πρέσβυς τέτοια μοῦ μίλει:

Σᾶς κάνουνε πολὺ καλῆ,
θὰ πάθετε καὶ πρὸ πολλὰ,
τὸ βεβαῖω μὲ στοίχημα...
τι λές, ἀγαπητέ;
εἴχατε τὸ θυστόχημα
νὰ βγῆτε νικηταί.

Μᾶς συγχωρεῖτε, Κεμαλή,
ὅπου σᾶς ἀδικήσαμε...
κτυπήσατέ μας πρὸ πολλῶ,
κι' ἐγὼ φωνάζω: τρὶς ἄλλοι,
κρίμα ποῦ σᾶς νικήσαμε.

"Ἐπρεπε τὰ τουφεκία μας νὰ μὴν τὰ στέφῃ ἡ Νίκη,
τότε δὲν θὰ ἔσκηλῆρις κι' ἡ Θράκη, φιλιτατέ μου,
μὰ μίητε κι' ἐξοντώσεως εἰρηνικῆς συνθήκη
δὲν θάμενε γιὰ μᾶς καρπὸς ἐνὸς κλεινοῦ πολέμου.

"Ὅμως γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς λές
καὶ γιὰ τῆς τόσαις συμβουλαῖς

σ' εὐχαριστοῦμι, Πρεσβευτὰ τῶν Τούρκων, ἀπειράκις,
καὶ τούρλωσ τὸ φέσι σου νὰ θύσης, ν' ἀπωλέσης,
καὶ τώρα περιμένομι γιὰ τάγαθὰ τῆς Θράκης
πῶς σὲ κανένα σουαρε καὶ σὺ θὰ μᾶς καλέσης.

Πέρουν ἀέρα καὶ τὰ μωαλά τοῦ Περικλέτου τοῦ μπουνταλά.

Π.—

'Ἐλάτε μὲ τὸν Τούρκο νὰ καθίσωμι,
μὲ ρήγανη κουκιά νὰ μαγειρέψωμι,
νὰ φᾶμι μὴ χαρὰ καὶ νὰ μεθύσωμι
καὶ μὲ τὸν Κεμαλή μας νὰ χορέψωμι.

'Ἐλάτε καὶ στὸν Τούρκο... γκέμ μπουρντᾶ,
καιρὸς ἢ Ρωμηοσύνη νὰ γλεντᾶ,
κι' ἀγάλλομαι σὺν βλέπω τὴν Πατρίδα
νάναϊ καὶ στοῦ Γκαλήπ τὴν ἐσπεριδα.

'Ἐβίθα καὶ τοῦ Τούρκου διπλωμάτη,
ἄς πρῶμι καὶ σὲ τοῦτου τὴν ὕγιά,
ποῦ δίχως νὰ φορῆ μονὸ κλ' στὸ μάτι
βλέπει σφαγμένους Τούρκους σὺν τραγιά.

'Ἐδῶ μὲς στὰς κλεινὰς Ἰσοφράνους
δὲν ξέρω ποῖος τοῦ λέει τοῦ μαριέλου
ὅτι τοὺς Μακεδόνας Μουσοῦλμάνους
τοὺς στέλλομι καὶ ἡμεῖς κατὰ διαβόλου.

Τοὺς βλέπει μέσα σ' αἵματα νὰ πλέουν,
ἀκούει καὶ Χανούμσαις νὰ κλαοῦν,
κι' ἂν καὶ φιλέλλην φαίνεται θερμὸς
τὸν ἐξοργίζει δίκαιος θυμὸς.